

leve, at det netop har givet anledning til, at vi endelig fik den principielle debat.

Jeg vil gerne sige til hr. Villy Søvndal, at mit sigte netop ikke har været at splitte, men at forsøge at skabe samling om nogle grundprincipper, og det var derfor, at jeg ikke hængte enkeltpersoner ud. Jeg nævnte ikke nogen som helst fra oppositionen, ingen som helst. Jeg gav netop ved mine formuleringer muligheden for, at hr. Villy Søvndal og andre kunne sige, at de ikke følte sig ramt, og at de tværtimod var meget enige med statsministeren.

Og det har været en stor glæde for mig i dag, at hr. Villy Søvndal har bekræftet, at de synspunkter, jeg har givet udtryk for bl.a. i min nytårstale, var hr. Villy Søvndal rigtig glad for. Det er jo sådan noget, der skaber samling, når hr. Villy Søvndal siger, at han er enig med landets statsminister.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3158

3) Til statsministeren af:

Steen Gade (SF):

»Er der eksempler på, at statsministeren har haft møder med udenlandske ambassadører, hvor disse – og ikke statsministeren selv – har dikteret dagsordenen, og hvad var der konkret til hinder for, at statsministeren i forbindelse med Muhammedsagen havde taget mødet med de udenlandske ambassadører og i den forbindelse dels selv havde sat dagsordenen, dels havde gjort det klart, at regeringen hverken kunne eller skulle sige undskyld på vegne af Jyllands-Posten endsige tage skridt til sanktioner over for avisen, men alligevel havde taget ambassadørhenvendelsen alvorligt?»

Steen Gade (SF):

Jeg kan høre, at statsministeren ikke fortryder interviewet i Berlingske Tidende. Nu er det heller ikke det, statsministeren lider mest af, altså af at fortryde noget, han har sagt. Problemet er måske, at han altid står fast på det, han har sagt, ligegyldigt hvordan det ligger.

Jeg vil egentlig sige, at SF faktisk har bakket meget op. Derfor kan det undre lidt, at statsministeren vælger at negligere det. Men vi har jo ikke været enige i alt, og det er derfor, at jeg vil prøve at få statsministeren til at forklare det problem, han har stået i. En mand, der er stærk, en

mand, der kan tage beslutninger, en mand, der kan sætte dagsordenen – hvordan kan det være, at det ikke var muligt for statsministeren at tage et møde med de ambassadører, og at statsministeren selv satte dagsordenen, selv om han fik et brev, han ikke kunne lide?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har jo fra starten været meget åben om, hvorfor jeg har handlet, som jeg har, og jeg vil sige, at det forløb, jeg har oplevet siden, kun har bekræftet mig i, at det var en rigtig beslutning.

Jeg fik en henvendelse fra 11 ambassadører, der opfordrede til, at jeg skulle tage skridt – det ene eller det andet skridt – over for dem, der er ansvarlige, i henhold til landets lov. Jeg har ikke ved at tage et møde ønsket at give det udseende af, at en dansk statsminister kan sidde og forhandle omfanget af den danske ytringsfrihed. Det hører under domstolene og ikke under regeringen og statsministeren, og det var derfor, at jeg ikke ville tage et møde.

Men jeg svarede jo ambassadørerne i et høfligt brev, men det var også et brev, hvori jeg gjorde det klart, hvordan situationen er, nemlig at der her i landet er en vidtgående ytringsfrihed, rammerne er bestemt i loven, og er der nogle, der føler, at loven er krænkede, så er det domstolenes opgave at tage stilling til det. Og i brevet opfordrede jeg i øvrigt til, at vi har en positiv og konstruktiv dialog og henviste til det dansk-arabiske initiativ osv. Så jeg svarede grundigt, ordentligt og høfligt på den henvendelse, jeg fik fra ambassadørerne, men jeg ønskede ikke at gøre det i et møde for derved at signalere, at det kunne være legitimt at sidde og drøfte omfanget af den danske ytringsfrihed.

Steen Gade (SF):

Jeg synes ikke, statsministeren fik svaret på, hvorfor statsministeren er afhængig af det, de ambassadører har skrevet i brevet.

Kl. 13.35

Jeg er da helt enig i, at han ikke skulle sidde og diskutere omfanget af ytringsfriheden; selvfølgelig skulle statsministeren ikke det. Vi støtter jo statsministeren i spørgsmålet om ytringsfrihed, men statsministeren er kendt både her og i udlandet som en mand, der kan sætte en dagsorden. Derfor kunne statsministeren bare have indkaldt disse ambassadører – om ikke andet da der kom en henvendelse fra OIC – og så benyttet lejligheden. For statsministerens problem er jo,